

JUMALAN LÄSNÄOLO

Jumalan läsnäolo.

Raamatun Jumala ei ole ainoastaan Korkein, vaan hän on myös aivan lähellä (Ps. 119:151); hän ei ole korkein olento, jonka täydellisyys eristäisi hänet maailmasta, mutta ei myöskään todellisuus, joka sulautuisi maailmaan. Hän on Luoja-Jumala, joka on läsnä luomistyössään (Viis. 11:25; Room. 1:20), Pelastaja-Jumala, joka on läsnä kansansa keskellä (2. Moos. 19:4 ff.), Isä-Jumala, joka on läsnä Pojalleen (Joh. 2:9) ja kaikille niille, jotka hänen Poikansa Henki tekee eläviksi ja jotka rakastavat häntä lapsenrakkaudella (Room. 8:14, 28). Hän on läsnä kaikkina aikoina, sillä hän hallitsee aikaa, hän, joka on Ensimmäinen ja Viimeinen (Jes. 44:6; Jes. 48:12; Ilm. 1:8, 17; Ilm. 22:13). Jumalan läsnäolo on todellista, mutta ei silti aineellista; vaikka se ilmenee aistein havaittavina merkkeinä, se säilyy hengellisen olennon läsnäolona: hänen rakkautensa ympäröi luotuaan (Viis. 11:24; Ps. 139) ja elävöittää sitä (Ap. t. 17:25–28), ja hänen rakkautensa tahtoo välittyä ihmiselle ja tehdä hänestä läsnäolonsa säteilevän todistajan (Joh. 17:21).

VT.

Jumala, joka on luonut ihmisen, tahtoo olla läsnä hänelle; jos ihminen synnin vuoksi pakenee tätä läsnäoloa, jumalallinen kutsu jatkaa hänen seuraamistaan historian halki: ”Adam, missä olet?” (1. Moos. 3:8 f.).

I. Lupa Jumalan läsnäolosta.

Jumala ilmoittaa itsensä ensin etuoikeutetuille, joille hän vakuuttaa olevansa läsnä: kantaisille, joiden kanssa hän tekee liiton (1. Moos. 17:7; 26:24; 28:15), ja Moosekselle, jonka tehtävänä on vapauttaa hänen kansansa (2. Moos. 3:12). Tälle kansalle hän ilmoittaa nimensä ja tämän Nimen merkityksen; näin hän vakuuttaa sille, että sen isien Jumala on sen kanssa, kuten hän on ollut heidän kanssaan: ”Jumala näet on nimeltään Jahve, ja hän määrittelee itsensä näin: ’Minä olen se, joka olen’”, toisin sanoen: ”Minä olen Ikuinen, muuttumaton ja uskollinen”, tai vielä: ”Minä olen se, joka on, joka on läsnä, aina ja kaikkialla, kulkien kansansa kanssa” (2. Moos. 3:13 ff.; 33:16). Tämän kaikkivaltiaan läsnäolon lupaus, joka annettiin Liiton yhteydessä (2. Moos. 34:9 f.), uudistetaan niille, joiden kautta Jumala johtaa kansaansa: Joosualle ja tuomareille (Joos. 1:5; Tuom. 6:6; 3:19), kuninkaille ja profeetoille (2. Sam. 7:9; 2. Kun. 18:7; Jer. 1:8, 19). Merkittävä on myös sen lapsen nimi, jonka syntymän Jesaja ilmoittaa ja josta kansan pelastus riippuu: Immanuel, toisin sanoen ”Jumala meidän kanssamme” (Jes. 7:14; vrt. Ps. 46:8). Vaikka Jumalan on rangaistava kansaansa pakkosiirtolaisuudella, hän ei hylkää sitä; tästä kansasta, joka on hänen palvelijansa ja todistajansa (Jes. 41:8 ff.; 43:10 ff.), hän pysyy paimenena (Hes. 34:15, 31; Jes. 40:10 f.), kuninkaana (Jes. 52:7), sulhasena ja lunastajana (Jes. 54:5 ff.; 60:16). Hän ilmoittaa siis pelastavansa kansansa ilmaiseksi, uskollisena lupauksilleen (Jes. 52:3, 6), ja tuovansa kunniansa takaisin pyhään kaupunkiin, jonka nimi on tästä lähtien ”Jahve on siellä” (Hes. 48:35). Näin hän ilmaisee itsensä kaikille kansoille (Jes. 45:14 f.) ja kokoaa ne Jerusalemiin valoonsa (Jes. 60); viimeisenä päivänä hän on läsnä ”koko maailman tuomarina ja kuninkaana” (Mal. 3:1; Sak. 14:5, 9).

II. Jumalan läsnäolon merkit.

Jumala ilmaisee itsensä monin eri merkein. Siinä teofania herättää pyhää pelkoa myrskyn, ukkosen, tulen ja tuulen välityksellä (2. Moos. 20:18 ff.); samoja merkkejä esiintyy muissakin Jumalan väliintuloissa (Ps. 29; Ps. 18:8–16; Jes. 66:15; Ap. t. 2:1 ff.; 2. Piet. 3:10; Ps. 19). Mutta Jumala ilmestyy myös aivan toisenlaisessa ilmapiirissä, Eedenin rauhassa, jossa puhaltava vieno tuuli (1. Moos. 3:8), kun hän keskustelee ystäviensä Abrahamin (1. Moos. 18:23–33), Mooseksen (2. Moos. 33:11) ja Elian (1. Kun. 19:11 ff.) kanssa.

Vaikka Jumalan läsnäolon merkit ovatkin kirkkaita (Ps. 104:2), Jumala verhoutuu salaisuuteen: pilvi- ja tulipatsaassa hän johtaa kansaansa erämaassa (2. Moos. 13:21) ja asettuu sen keskelle, täyttään kunniallaan telttamajan, jossa liitonarkki on (2. Moos. 40:34), ja myöhemmin kaikkein pyhimmän (1. Kun. 8:10 ff.).

III. Jumalan läsnäolon ehdot.

Jotta tähän salaperäiseen ja pyhään läsnäoloon pääsisi, on opittava Jumalalta sen ehdot.

1. Jumalan etsiminen.

Ihmisen tulee vastata merkkeihin, joita Jumala hänelle antaa; siksi hän viettää hänelle jumalanpalvelusta paikoissa, joihin liittyy muisto jumalallisesta ilmestyksestä, kuten Beersebassa tai Betelissä (1. Moos. 26:23 ff.; 1. Moos. 28:16–19). Jumala ei kuitenkaan ole sidottu mihinkään paikkaan eikä aineelliseen asumukseen. Hänen läsnäolonsa merkinä on liitonarkki: läsnäolo kulkee kansan mukana ja johdattaa sitä erämaan halki; kansan se tahtoo tehdä eläväksi ja pyhäksi asumukseksi (2. Moos. 19:5; 2. Sam. 7:5 ff.; 2. Sam. 7:11–16). Jumala tahtoo asua Daavidin jälkeläisten kanssa, hänen talossaan. Ja jos hän hyväksyy sen, että Salomo rakentaa hänelle temppelin, hän samalla vakuuttaa, ettei temppeli kykene häntä sisälleen sulkemaan (1. Kun. 8:27; vrt. Jes. 66:1): hänet löydetään sieltä, jos siellä avuksi huudetaan hänen Nimeään totuudessa (1. Kun. 8:29, 43 ff.; Ps. 145:18), toisin sanoen jos siellä etsitään hänen läsnäoloaan aidon jumalanpalveluksen avulla, uskollisen sydämen jumalanpalveluksella.

Jotta tällainen jumalanpalvelus saataisiin aikaan, deuteronominen reformi määrää hävittämään uhrikukkuloiden jumalanpalveluksen ja sen turmeluksen sekä lähtemään kolmesti vuodessa pyhiinvaellukselle Jerusalemiin ja olemaan uhraamatta enää muualla (5. Moos. 12:5; 5. Moos. 16:16). Tämä ei merkitse, että riittäisi mennä temppeliin

löytääkseen Herran; siellä vietettävän jumalanpalveluksen on myös ilmaistava sitä kunnioitusta, joka kuuluu Jumalalle, joka näkee meidät, ja sitä uskollisuutta, joka kuuluu Jumalalle, joka puhuu meille (Ps. 15; Ps. 24). Muuten sydän on kaukana hänestä (Jer. 12:2), ja Jumala hylkää temppelin, jonka hän ilmoittaa tuhoavansa, koska ihmiset ovat tehneet siitä rosvojen luolan (Jer. 7:1–15; Hes. 10–11).

Jumala on sitä vastoin lähellä niitä, jotka vaeltavat hänen kanssaan patriarkkojen tavoin (1. Moos. 5:22; 1. Moos. 6:9; 1. Moos. 48:15) ja seisovat hänen edessään Elian tavoin (1. Kun. 18:15), elävät luottavaisina hänen katseensa alla (Ps. 16:8; Ps. 23:4; Ps. 119:168) ja huutavat häntä avuksi ahdingoissaan (Ps. 34:18 ff.), etsivät nöyrän ja murtuneen sydämen hyvää (Aam. 5:4, 14; Jes. 57:15) ja auttavat onnettomia (Jes. 58:9): tällaisia ovat uskolliset, jotka elävät ikuisesti, turmeltumattomina, Jumalan luona (Viis. 3:9; Viis. 6:19).

2. Jumalan lahja.

Mutta onko tällainen uskollisuus ihmisen vallassa? Pyhän edessä ihminen tulee tietoiseksi synnistään (Jes. 6:1–5), turmeluksesta, jonka vain Jumala voi parantaa (Jer. 17:11, 14). Kunpa Jumala tulisi muuttamaan ihmisen sydämen, panisi siihen lakinsa ja Henkensä (Jer. 31:33; Hes. 36:26 ff.). Profeetat julistavat tätä uudistumista, uuden liiton hedelmää, joka tekee pyhitetystä kansasta Jumalan asuinsijan (Hes. 37:26 ff.). Myös viisaat julistavat, että Jumala lähettää ihmisille Viisautensa ja Pyhän Henkensä, jotta he tuntisivat hänen tahtonsa ja tulisivat hänen ystävikseen vastaanottaessaan itseensä tämän Viisauden, jonka ilona on asua heidän keskellään (Sananl. 8:31; Viis. 9:17 ff.; Viis. 7:27).

UT.

I. Läsnäolon lahja Jeesuksessa.

Tulemalla Neitsyt Marian kautta Pyhä Henki toteuttaa Israelille luvattun lahjan: Herra on hänen kanssaan ja Jumala on meidän kanssamme (Luuk. 1:28, 35; Matt. 1:23 ff.). Daavidin poika on näet myös Herra (Matt. 22:43 ff. rinnakk.), elävän Jumalan Poika (Matt. 16:16), jonka läsnäolo ilmoitetaan pienille (Matt. 11:25 ff.); hän on Jumalan Sana, joka tuli lihaksi asuakseen meidän keskellämme (Joh. 1:14) ja tehdäkseen läsnä olevaksi Isänsä kunnian, jonka todellinen temppeli hänen ruumiinsa on (Joh. 2:21). Isänsä tavoin, joka on aina hänen kanssaan, hän nimittää itseään ”Minä olen” (Joh. 8:28 ff.; Joh. 16:32) ja täyttää tämän nimen ilmaisevan lupauksen läsnäolosta; hänessä näet on jumaluuden koko täyteys (Kol. 2:9). Kun hän on saanut missionsa päätökseen, hän vakuuttaa opetuslapsilleen, että jäähyväisistään huolimatta hän pysyy heidän kanssaan (Matt. 28:20; vrt. Luuk. 22:30; Luuk. 23:42 f.).

II. Läsnäolon salaisuus Hengessä.

Jos ylösnoussut Jeesus ilmestyy opetuslapsilleen, hän ei tee sitä palauttaakseen heille ruumiillista läsnäoloa, josta heidän on hyvä tästä lähtien olla vailla (Joh. 16:7), vaan kutsuakseen heitä etsimään häntä uskossa sieltä, missä hän elää. Hän elää Isänsä luona (Joh. 20:17); hän on läsnä myös omiensa kaikkein onnettomimpien keskuudessa, ja hän tahtoo, että heitä palvellaan (Matt. 25:40); hän on niissä, jotka kantavat hänen sanaansa ja joissa hän tahtoo tulla kuulluksi (Luuk. 10:16); hän on niiden keskellä, jotka kokoontuvat rukoilemaan hänen nimessään (Matt. 18:20).

Mutta Kristus ei ole vain uskovien keskellä, vaan hän on heissä, kuten hän ilmoitti Paavalille samalla kun paljasti tälle kunniansa: ”Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat” (Ap. t. 9:5); hän elää näet niissä, jotka ovat ottaneet hänet vastaan uskossa (Gal. 2:20; Ef. 3:17) ja ravitsevat häntä hänen ruumiillaan (1. Kor. 10:16 f.). Hänen Henkensä asuu heissä ja elävöittää heitä (Room. 8:9, 14), tekee heistä Jumalan temppelin (1. Kor. 3:16 f.; 1. Kor. 6:19; Ef. 2:21 f.) ja Kristuksen jäseniä (1. Kor. 12:12 ff.; 1. Kor. 12:27).

Saman Hengen kautta Jeesus elää niissä, jotka syövät hänen lihaansa ja juovat hänen vertaan (Joh. 6:56 f.; Joh. 6:63); hän on heissä, niin kuin hänen Isänsä on hänessä (Joh. 14:19 f.). Tämä yhteys edellyttää, että Jeesus on palannut Isän luo ja lähettänyt Henkensä (Joh. 16:28; Joh. 14:16 ff.); siksi on parempi, että hän on ruumiillisesti poissa (Joh. 16:7). Tämä poissaolo on edellytys sisäiselle läsnäololle, joka toteutuu Hengen lahjan kautta. Tämän lahjan ansiosta opetuslapsilla on itsessään rakkaus, joka yhdistää Isän ja Pojan (Joh. 17:26); siksi Jumala asuu heissä (1. Joh. 4:12).

III. Läsnäolon täyteys Isän kirkkaudessa.

Tämä Herran läsnäolo, jota Paavali toivoo kaikille (2. Tess. 3:16; 2. Kor. 13:11), tulee täydelliseksi vasta kuolevaisten ruumiidemme vapautumisen jälkeen (2. Kor. 5:8). Silloin me, meissä olevan Hengen herättäminä (Room. 8:11), näemme Jumalan, joka on oleva kaikki kaikissa (1. Kor. 13:12; 1. Kor. 15:28). Silloin näemme Jeesuksen luona, siinä paikassa, jonka hän on valmistanut meille, hänen kirkkautensa (Joh. 14:2 f.; Joh. 17:24), uuden Jerusalemin valon, Jumalan asuinsijan ihmisten luona (Ilm. 21:2 f.; Ilm. 21:22 f.). Silloin Isän ja Pojan läsnäolo meissä tulee täydelliseksi Hengen lahjan kautta (1. Joh. 3:3; 1. Joh. 3:24).

Tällaista läsnäoloa Herra tarjoaa jokaiselle uskovalle. ”Seison ovella ja kolkutan” (Ilm. 3:20). Se ei ole lihan ulottuvilla (Matt. 16:17), sitä ei ole varattu yhdelle kansalle (Kol. 3:11) eikä sidottu yhteen paikkaan (Joh. 4:21); se on Hengen lahja (Room. 5:5; Joh. 6:63), joka tarjotaan kaikille Kristuksen ruumiissa, jossa Henki on täydydessään (Kol. 2:9), ja joka tulee sisäiseksi uskovalle, joka astuu tähän täyteyteen (Ef. 3:17 ff.). Herra antaa tämän lahjan sille, joka vastaa hänelle yhdessä Morsiamen kanssa ja Hengen kautta: ”Tule!” (Ilm. 22:17).

MFL

Katso myös: → Jäähyväiset NT I – Palvonta O – Kristuksen ilmestymiset 4 c-7 – Liitonarkki O – Alttari – ciel III, VI – culte AT I ; NT III 2 – Asettua II – dieu AT II ; NT II 2 – esperance AT III – esprit-de-dieu – Kasvot 3:4 – feu AT I – gloire III 2 – jour-du-seigneur AT III 2 – Yö AT II 2 ; NT II 2 – Manna I – Nimi AT 2.4 – Pilvi II 2.3 – Varjo II 2.3 – Myrsky 2 – Puolustaja I – temple – visite – voir – yahweh 2